

vyjádřiti, že se nařizuje další jednání o nároku namítaném k započtení, nikoli o žalobě navzájem. Ale žalovaný důvodně si stěžuje na to, že byl vyneseno o žalobní pohledávce rozsudek dílčí, an odvolací soud nerozhodl konečně o pohledávce namítané k započtení. Takový rozsudek bylo lze vynést o žalobní pohledávce podle § 391 třetí odstavec c. ř. s., když není vzájemná pohledávka v právní souvislosti s pohledávkou žalobní. Odvolací soud potvrdil rozsudek prvního soudu o žalobní pohledávce, ale tím, že nařídil v důvodech rozsudku další jednání o vzájemné pohledávce, namítnuté k započtení, stal se jeho rozsudek rozsudkem dílčím. Takovým nebyl rozsudek prvního soudu, který konečně rozhodl i o námitce započtení, pokládaje ji za nezapočítatelnou. Odůvodnění odvolacího soudu pro vydání dílčího rozsudku, že jsoucnost žalobní pohledávky není napadena v odvolání, proto nestačí k vydání dílčího rozsudku, když bylo napadeno rozhodnutí o námitce započtení. Když tomu tak bylo, bylo lze vynést dílčí rozsudek o pohledávce žalobní jen tehdy, když vzájemná pohledávka nebyla s ní v právní souvislosti. Tomu však je tak, když se obě pohledávky vyvozují z téže smlouvy. Proto bylo zrušiti i dílčí rozsudek odvolacího soudu o žalobní pohledávce, v důsledku toho i rozsudek prvního soudu o ní, a ježto odvolací soud sdílí názor odvolacího soudu, že započtení vzájemné pohledávky nevádí její neurčitost a nelikvidnost, bylo nařízeno, by první soud jak o žalobní pohledávce, tak i o vzájemné pohledávce namítané k započtení vydal nový rozsudek konečný po doplnění jednání.

Čís. 9035.

Ochrana nájemců (zákon ze dne 26. března 1925, čís. 48 sb. z. a n.).

Opuštěním bytu rozumí zákon v § 6 (2) odchod s úmyslem, o byt se vůbec navždy nebo aspoň na čas nestarati. Není opuštěním, když si odcházející manžel výslovně proti pronajímateli byt pro sebe vyhradil a sám dále nájem platil.

Obnovil-li pak manžel manželské spolužití, ale po rozluce byt nadobro opustil, nelze manželku pokládati za příslušníka jeho rodiny.

(Rozh. ze dne 14. června 1929, Rv I 832/29.)

Žalobkyně, tehdy svobodná, najala od žalovaných byt. František V., oženiv se napotom se žalobkyní, sdílel s ní najatý byt. František V. opustil pro rodinné nesváry společný byt, do něhož se vrátil teprve po rozluce manželství. Ani žalovaní zažádali proti Františku V-ovi o soudní svolení k výpovědi z bytu, žalovala je žalobkyně o určení, že jí přísluší nájemní právo k bytu. Procesní soud prvního stádu uznal podle žaloby, máje za to, že žalobkyně najala byt pro sebe, nikoliv jménem svého nastávajícího manžela. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. Nesouhlasil sice s názorem prvního soudu, že žalobkyně najala byt pro sebe, nikoliv jménem svého nastávajícího manžela, avšak vyhověl žalobě z těchto důvodů: Jest zjištěno, že dne 26. února 1926

došlo mezi žalobkyní a jejím manželem k výstupu, za něhož tento žalobkyni ztýral, načež od ní odešel, od žalobkyně nebyl pak vpuštěn do bytu z obavy, by nebyla opětně ztýrána, že František V. druhého dne se vrátil, vzal si své věci a odešel ze společné domácnosti na dobro, a vrátil se k ní až po rozluce manželství v červenci 1927. Soud odvolací pokládá odchod Františka V-a dne 26. února 1926 za opuštění společné domácnosti, jež má na mysli § 6 (2) zákona o ochraně nájemníků, tehdy platného ze dne 26. března 1925, čís. 48 sb. z. a n., jehož důsledkem jest, že práva a povinnosti nájemníkovy přešly na tehdejší jeho manželku, nynější žalobkyni.

N e j v y š š í s o u d žalobu zamítl.

D ů v o d y:

Dovolatelé právem vytýkají, že odvolací soud pokládá za opuštění bytu ve smyslu § 6 (2) zákona o ochraně nájemníků i souzený případ, kde si manžel žalobkyně, opouštěje byt, výslovně proti pronajímateli bytu vyhradil, že si byt přes to ponechává a bude nadále sám platiti nájemné, a kde chtěl ponechatí otázku, komu byt bude náležeti, teprv rozhodnutí rozvodového soudu. Opuštěním bytu rozumí zákon odchod, který jest provázen úmyslem, o byt se vůbec navždy neb aspoň načas nestarati. Takového opuštění tu není, když si manžel proti pronajímatelům byt pro sebe vyhradil, sám dále nájem platil a tedy se o byt staral, chtěje si ho zachovati po případě pro vlastní potřebu. Jinak mohla by manželka nebo rodina zbaviti manžela bytu, když tento z bytu sice odešel, ale chtěl si jej zachovati pro sebe a důvodně se snažil odstraniti z něho manželku nebo příslušníky rodinné, které v domácnosti trpěti nemusí. Ale v souzeném případě vyšlo za sporu najevo, že se manžel žalobkyně zase přestěhoval ke své manželce, sdílel s ní ve sporném bytě společnou domácnost po několik měsíců a teprve pak ji znovu opustil dne 24. ledna 1927 po rozluce a že tehdy k manželce prohlásil, že byt ponechává jí, by si to vyřídila s domácím. V tomto novém odchodu je již opuštění bytu, jež má na mysli § 6 (2) zákona čís. 48/1925. Jde jen o to, zda lze manželku, s níž manžel obnovil spolužití, ale po rozluce ji opustil podle onoho zákonného ustanovení, pokládati za příslušníka rodiny. Rozlukou zaniká manželský poměr a není tedy pochyby, že podle stanoviska občanského zákoníka rozloučená manželka, třebaž sdílela společnou domácnost s rozloučeným manželem a tak skutečně ve zrušeném manželství pokračovala, nepokládá se již po zákonu za jeho manželku od pravomoci rozluky. Tomu-li tak, nelze ji pokládati ani za příslušníka jeho rodiny, i když s ním žila po rozluce manželství jako jeho družka, ježto ani družka nepožívá ochrany výjimečného ustanovení § 6 (2) zák. čís. 48/1925, jak vyslovil nejvyšší soud již v rozhodnutí čís. 5017 sb. n. s. Žalobkyně se proto neprávem dovolává uvedeného ustanovení zákona a její žaloba jest bezdůvodná.